

Recensie: Sue me modderfokker ★★★★1/2****1/2

Bourla Antwerpen
woensdag 22 mei 2019

foto © Tine De Wilde

Recensie:

Mathijs F. Scheepers tekent met Sue me modderfokker wellicht voor een van de beste monologen van dit theaterseizoen. De voorstelling gaat naast een uit de hand gelopen burenruzie en de daarbij horende wraakgevoelens ook over de risico's en mogelijke complicaties van een zwangerschap en bevalling. Scheepers mag daarbij een brede waaier van emoties spelen, van ontgoocheling, over woede, onbegrip, verslagenheid en hoop. Dat in combinatie met de eerder zenachtige, rustige parlando-manier die hij soms hanteert als in een Frans chanson, muzikaal begeleid waarbij hij wat afstand neemt ten opzichte van het verhaal dat in zijn eigen leven afspeelde, werkt hier erg goed. Ook de manier waarop hij het verhaal visualiseert, door met alcoholstift op een bord waarin puzzelstukken verwerkt zijn, te schrijven, maakt het enigszins didactisch maar niet minder beklijvend. De tijdsprongen die hij maakt versterken verder de dramatiek terwijl de videobeelden, getoonde foto's én de ijzersterke tekst het misstijl maken in de Bourla. Zelden zo'n indrukwekkende stilte gehoord overigens in een schouwburg. En wat leverden die paar puzzelstukken die in de lucht na een tijdje werden gehangen een prachtig beeld op: die van een mega mobiele hanger die over een bedje gehangen wordt om de baby tot rust te krijgen.

De haarfijne beschrijvingen hoe het is als man om een vrouw lief te hebben die een zwangerschap en bevalling met complicaties meemaakt, maken je stil. Centraal in Mathijs' verhaal staat zijn eigen vrouw die al vroeg moet platliggen omdat de vruchtwaterzak een gaatje vertoont en als die leeg geraakt voor de negende maand, is dat voor de foetus en de toekomstige moeder levensbedreigend. Hoogstens wanneer ze naar het toilet moet, mag ze rechtstaan, om de twee dagen mag ze douchen. Erg herkenbaar is Mathijs' beschrijving wanneer ie met haar naar spoed gaat omdat ze bloedt om daar vast te stellen dat de dokter van wacht wil overgaan om de eendenbek (een toestel dat gynaecologen gebruiken om in de vagina te kunnen kijken) te gebruiken, terwijl Mathijs dat gezien de complicaties van de zwangerschap geen goed idee lijkt. De dokter mag dan wel het dossier van de vrouw doorgenomen hebben, het is al ver gekomen dat je als leek de instructies moet geven wat het best niet gebeurt tijdens een onderzoek met je vrouw. Ofwel: het is de wereld op zijn kop. Uiteindelijk wordt het koppel na vele uren naar huis gestuurd. Bloedingen komen wel vaker voor. Maar erg geruststellend is die boodschap niet, zeker niet wanneer de medische wereld dit fenomeen beschrijft als 'onverklaarbare bloedingen'.

Een dag na de deadline, 28 weken zwangerschap is nodig voor de levensvatbaarheid van het kindje, en vele bloedingen later, wordt de vrouw naar het hospitaal gebracht. Daar zal ze in september al bevallen terwijl het kindje uitgerekend was voor december. De manier, de onzekerheid en angst die Mathijs beschrijft hoe het voelt om aan te komen in een lege ziekenhuiskamer op de Maternal Intensive Care die doodsaanvoelt én daarna de beschrijving hoe het is om na de bevalling in een kamer aan te komen die helemaal voorbereid is en in het teken staat om een pasgeboren kindje te ontvangen, gaat door merg en been. De baby wordt namelijk urenlang aan testen onderworpen en kas pas na verloop van tijd aangeraakt worden, maar niet rechtstreeks, hij (Achiël) moet in de couveuse blijven. De vergelijking met een woonkamer waarin de meubels zo opgesteld worden in het teken van een televisie maar waarin de televisie ontbreekt, is treffend en

hartverscheurend alsook de getoonde radeloosheid van de acteur.

Het kindje dat op de dienst neonatalogie ligt heeft onder andere een gescheurde mond en twee witte vlekken op de ogen waardoor er een kans is dat die blind wordt. Langs een kant is het doof, al is het eigenlijk nog veel te jong om al een gehoortest te ondergaan (waarvan de betrouwbaarheid dan ook te wensen overlaat). Wanneer het een kritieke periode van 3 dagen waarin enkel op de hoofdfuncties (hersenen, hart en longen) gefocust wordt, overleeft, de kans op een hersenbloeding in dat stadium is namelijk groot, kunnen pas geleidelijk aan ook de andere onderzoeken volgen. Â Â

Bij een van de operaties lijkt het erop dat de linkerkant van het zenuwstelsel van het jongetje geraakt is. Ook over zenuwstelsels en hoe die liggen, weet de wetenschap blijkbaar niet al te veel. Die tonen door een vloeistof in te brengen, zou impliceren dat een deel van de zenuwen afsterft, wat niet in verhouding is met de baten die het onderzoek zou opleveren. Punt is dat het kindje in het aangezicht links plots verlamd is geraakt. Pas na een tijd herstellen de zenuwen zich daar. Dokters tonen vooral dat ze soms het zelf ook niet weten, dit nog nooit eerder meemaakten, â€! Kortom: het lijkt wel op pionierswerk dat hier op wetenschappelijk/medisch vlak verricht wordt.

Tussen dat hartverscheurend verhaal verwerkt Mathijs het verhaal van zijn buurman, meneer Mortelmans waarmee hij in conflict ligt op hetzelfde moment wanneer ie al genoeg kopzorgen om de zwangerschap van zijn vrouw heeft. Mathijs' vader die dokter is, zou ooit een half uur in zijn gat gezeten hebben tijdens een onderzoek met enkele vingers, tevergeefs. 'Hij was in zijn gat gebeten' is dan ook een van de leukere vondsten qua taalhumor in deze voorstelling, die voldoende ademruimte geeft (o.a. via de live muziek) en de dans of het eerder rondhuppelen van Mathijs. De buurman zet de ganse tijd een ladder tegen de pasgebouwde muur die zon wegneemt bij het huisnummer 7 waar het koppel pas is gaan wonen. Officieel luidt het dat Mathijs' buur de dekstenen wil controleren. Maar de man kan zo wel elk moment wanneer ie dat wil de privacy schenden van het koppel wanneer de vrouw in de tuin ligt bijvoorbeeld. Verder hekelt Mathijs de kippen van Mortelmans die voor een hels lawaai zorgen. In die zin dat ie op het punt staat ze neer te schieten met een pas gekocht pistool. Wanneer Mathijs twee terrassen perfect aanlegt om zo twee appartementen te maken die hij dan zou verhuren, en de vloer van het gelijkvloers wat wil verhogen zodat ie meer ruimte heeft (hoogte) in de kelder, en een schouw installeert door de muur, naast twee schouwen van Mortelmans â€“ 'L'homme mortelle maar dan zonder s' â€“ levert dat steevast problemen op met hem. De bouwpolitie wordt geregeld op Mathijs afgestuurd, vergunningen opgevraagd, dagvaardingen bezorgd, enz. Achteraf zal blijken dat dat allemaal niet zo toevallig is en Mathijs die valse tip om de dreigende brief van een gemeentedienst te negeren omdat ze er wel andere prioriteiten zouden hebben, beter in de wind geslagen.

< Bert Hertogs >